

HỒI 27

Quyết Chí Phục Thù Lan Châu Chuyển Tâm Rèn Kiếm
Sử Môn Lưu Hàn Quỳnh Dao Có Ý Thử Chiêu

T

rời đã sắp sáng, huynh cũng nên nghỉ ngơi thôi!” Trên thảo nguyên Cáp Nhĩ Tâm, Hàn Chí Bang cũng nói với Quế Trọng Minh như thế.

Trong lúc Mạo Hoàn Liên và Nạp Lan Dung Nhược trò chuyện, Quế Trọng Minh cũng chẳng thể nào ngủ được. Mấy ngày hôm nay, Hàn Chí Bang vâng lệnh Tân Long Tử đem phó bản của Một trăm lẻ tám thức Đạt Ma cùng chàng ta nghiên cứu. Chỉ trong mấy ngày Quế Trọng Minh đã vượt hẳn Hàn Chí Bang.

Đêm nay Quế Trọng Minh lại luyện tập Một trăm lẻ tám thức Đạt Ma, chàng đã dần dần hiểu ra nhiều điều. Hàn Chí Bang khuyên chàng nghỉ ngơi, chàng cũng đều gác ngoài tai, lúc thì ngồi đả tọa suy nghĩ, lúc thì hươ chân múa tay. Tuy Hàn Chí Bang võ công không cao, nhưng biết chàng luyện đến lúc quan trọng, đang tìm hiểu yếu quyết then chốt của Đạt Ma bí kíp, bởi vậy mới không dám quấy nhiễu, cứ đứng một bên nhìn chàng sững sờ. Đêm thảo nguyên lạnh đến thấu xương, Hàn Chí Bang dần dần không chịu nổi nữa, chợt nghe tiếng gà gáy vọng tới, trời hửng sáng, Hàn Chí Bang nhìn lại Quế Trọng Minh, chỉ thấy chàng ta ngồi xếp bằng dưới đất tựa như một nhà sư nhập định, chẳng hề nhúc nhích. Hàn Chí Bang đang định gọi thì chợt chàng ta kêu lớn: “Được rồi! Được rồi!” rồi đứng phắt dậy, rút cây Đẳng giao kiếm múa theo Đạt Ma kiếm pháp, lập tức ánh ngân quang bao bọc lấy thân người, Hàn Chí Bang tuy thông hiểu Đạt Ma bí kíp, nhưng chàng ta cũng hoa cả mắt, Quế Trọng Minh múa đến lúc quan trọng, chàng ta chợt đánh chậm lại, chỉ thấy chàng Đông một kiếm, Tây một kiếm tựa như chẳng hề dùng lực, nhưng cao thủ nhìn vào thì biết chàng ta đã đạt đến mức thượng thừa tâm kiếm hợp nhất, đúng là người chảy mây bay, nhẹ nhàng tự nhiên. Hàn Chí Bang thầm khâm phục, bất giác khen rằng: “Đạo võ nghệ phải nói đến duyên!” nói chưa dứt lời thì chợt có người khen: “Kiếm pháp hay!” Quế Trọng Minh xoay người, đột nhiên thu kiếm, cười nói: “Lan Châu muội muội, muội thức dậy sớm thế!”.

Dịch Lan Châu mỉm cười gật đầu, chợt phát cây đoản kiếm ra, nói: “Quế đại ca, xin mời ban cho vài chiêu”. Quế Trọng Minh hơi chần chừ, số là trước đây

trong hoa viên của Nạp Lan tướng phủ, chàng ta đã từng đấu với Dịch Lan Châu, lúc đó chàng cũng hơi chiếm được thượng phong, giờ đây đã học được tinh túy của Đạt Ma kiếm pháp, không biết võ công đã cao hơn lúc trước bao nhiêu. Nhưng cũng chính vì vừa mới lãnh ngộ, chỉ e mình không thể khống chế hoàn toàn, vả lại Đạt Ma kiếm pháp hiểm hóc lạ thường, nếu lỡ tay thì sẽ đả thương Dịch Lan Châu, bởi vậy chàng ta mới chần chừ không dám đáp ngay. Dịch Lan Châu đã biết điều đó, nàng mỉm cười nói: “Vậy huynh hãy thử dùng Ngũ cầm kiếm pháp độ chiêu với muội, nếu cảm thấy muội tiến bộ hơn trước huynh có thể dùng võ công mới học được!”.

Quế Trọng Minh chẳng thể nào từ chối, chỉ đành chấp nhận ngay, vừa nói: “Mời xuất chiêu!” Dịch Lan Châu đã đâm soạt ra một kiếm, Quế Trọng Minh gạt xéo thanh kiếm xuống, chỉ trong chớp mắt Dịch Lan Châu đã đánh ra ba kiếm, Quế Trọng Minh rút kiếm về phòng thủ, chàng rất kinh ngạc, thế là chuyển qua tấn công, phá được khoảng năm mươi chiêu, Quế Trọng Minh phòng thủ rất khó khăn. Chàng chỉ cảm thấy còn khó đối phó hơn cả đi đánh nhau với Sở Chiêu Nam. Thế là chàng đánh hờ một chiêu kiếm pháp chợt thay đổi, sử dụng ngay lát ma kiếm pháp, chỉ trong chớp mắt quái chiêu dồn ra, biến hóa vô cùng tựa như tầm rút tơ, liên miên không ngắt, Dịch Lan Châu khen một tiếng: “Hay lắm!” rồi thanh đoản kiếm lật trở lại, đâm xuyên vào trong màn kiếm quang!

Hai người càng đấu càng nhanh, khi Quế Trọng Minh đang say sưa, cây Đàng giao kiếm lúc đâm lúc rút, chỉ cảm thấy kiếm quang loang loáng, kiếm phong vèo vèo. Dịch Lan Châu cứ xoay chuyển theo kiếm phong của Quế Trọng Minh, dù kiếm chiêu của Quế Trọng Minh lợi hại thế nào nàng vẫn có thể né tránh. Một lát sau Quế Trọng Minh đã đánh xong bài Đạt Ma kiếm pháp, thế mà đôi bên vẫn ngang bằng nhau. Dịch Lan Châu quát lớn một tiếng, kiếm chiêu chợt gấp lên, dồn tới ào ạt. Quế Trọng Minh thất kinh, không ngờ rằng Dịch Lan Châu tiến bộ nhanh như thế, chàng ta chợt nảy ra một ý, không căn cứ vào thứ tự của Đạt Ma kiếm pháp nữa mà tùy ý đánh ra, lại có lòng thêm những chiêu số tinh túy trong Ngũ cầm kiếm pháp, sáng tạo ra một bộ kiếm pháp độc đáo, có thủ lẫn công, chặn Dịch Lan Châu lại, thế là đôi bên kẻ tám lạng người nửa cân. Hàn Chí Bang đứng một bên nhìn, chỉ thấy như muôn ngàn điểm sao xa tuôn ra từ đầu kiếm bao bọc lấy thân người, chẳng thể nào nhận ra được đâu là Quế Trọng Minh đâu là Dịch Lan Châu nữa. Lúc này tuyết xung quanh họ bay lả tả, Hàn Chí Bang nhìn mà trợn mắt há mồm, đến một lúc sau cả người lẫn tuyết đã hòa vào nhau. Chợt nghe một tiếng “Hay”, lại nghe hai tiếng keng keng vang lên, ánh lửa bắn ra tung tóe, hai bóng trắng bay tới trước mặt, Hàn Chí Bang vội vàng hạ mình xuống. Quế Trọng Minh và Dịch Lan Châu đã đến trước mặt chàng, cười hì hì: “Chúng tôi

dấu mà quên cả trời đất, khiến Hàn thúc thúc đã lo”.

Té ra khi Quế Trọng Minh chuyên tâm nghiên cứu Đạt Ma kiếm pháp, nàng cũng nghiên cứu Thiên Sơn kiếm pháp. Khi Lăng Vị Phong ra đi lần này, đã trao quyền kinh và kiếm quyết của Hối Minh thiền sư cho nàng cất giữ. Dịch Lan Châu hỏa hầu chưa đủ, vốn là muốn định chờ Lăng Vị Phong trở về rồi sẽ thỉnh giáo chàng không ngờ Lăng Vị Phong đã gặp nguy hiểm ở Băng Hà. Dịch Lan Châu quyết chí cứu cho được chàng, đã dốc hết sức mình nghiên cứu kiếm thuật, hơn mười ngày không thềm gặp mặt Trương Hoa Chiêu, đúng là có công mài sắt có ngày nên kim, sau mấy đêm không ngủ, nàng đã tìm ra chỗ ảo diệu của Thiên Sơn kiếm pháp, lại thêm Phi Hồng Cân đích thân truyền thụ kiếm pháp độc môn của Bạch Phát ma nữ, nàng đã dung hợp cả hai loại kiếm pháp này, thành ra đều giải quyết được những vấn đề khó khăn trước đây. Trong quyển quyền kinh kiếm phổ mà Lăng Vị Phong trao cho nàng, chàng cũng đã ghi thêm một chương tâm đắc của mình, chương này luận về cách ứng phó với Đạt Ma kiếm pháp. Nên Dịch Lan Châu tỉ kiếm với Quế Trọng Minh, chẳng những không hề thua sút mà còn hơi chiếm được thượng phong về mặt kiếm pháp. Nhưng nếu lấy công lực mà luận, Dịch Lan Châu vẫn còn kém Quế Trọng Minh một bậc, nên đánh qua đánh lại cũng chẳng ai hơn ai.

Sau khi tỉ kiếm Quế Trọng Minh hơi buồn bã, cảm thấy sau khi mình đã cố công học hỏi rèn luyện mà cũng chẳng qua là thế. Không ngờ Dịch Lan Châu đã khen rằng: “Quế đại ca, hiện nay huynh đã có thể trở thành tông sư của một phái!”.

Quế Trọng Minh ngạc nhiên nói: “Lan Châu muội muội, sao muội lại cười ta thế?” Dịch Lan Châu nói: “Muội tuy còn trẻ hiểu biết nông cạn, từ nhỏ đi theo Lăng thúc thúc nên cũng biết đại khái kiếm pháp của các nhà các phái. Nay nhìn lại, chỉ có kiếm pháp của huynh mới có thể đối đầu với Thiên Sơn kiếm pháp. Không giấu gì huynh, mấy ngày hôm nay muội cũng cố công rèn luyện kiếm pháp, tự tin đã cao hơn trước rất nhiều, không ngờ vẫn chưa thể thắng nổi huynh”. Lúc này Quế Trọng Minh mới mừng rỡ, buột miệng nói: “Nếu Hoàn Liên thấy chúng ta tỉ kiếm, chắc hẳn sẽ rất vui mừng”. Dịch Lan Châu bật cười: “Đúng thế, tỷ ấy thấy huynh có tiến bộ, chắc hẳn sẽ khen huynh!” Quế Trọng Minh đỏ mặt, Trương Hoa Chiêu gọi: “Lan Châu! Lan Châu!” Dịch Lan Châu cười: “Bây giờ muội có thể gặp chàng” rồi quay đầu chạy sang. Quế Trọng Minh gượng cười nói với Hàn Chí Bang: “Hàn thúc thúc, không giấu gì thúc thúc, tôi cũng thấy không xứng với Hoàn Liên, nên tôi mới cố công rèn luyện kiếm pháp”. Hàn Chí Bang thấy hai người họ yêu thương như thế, lòng không khỏi bẽ bàng.

Mấy ngày hôm nay lúc nào Lưu Úc Phương cũng trông ngóng tin tức của Lăng Vị Phong.

Lúc này Lăng Vị Phong cũng nhớ đến Lưu Úc Phương, chàng đã quen biết một đám bằng hữu trong hoạn nạn. Chàng bị nhốt trong mê cung chùa Bồ Đạt Lạp ở La Sa. Chùa Bồ Đạt Lạp là nơi trú ngụ của Đạt Lai Đạt Ma, nay đã trở thành nơi ở của Dân Đề. Dân Đề thực hiện chính sách mềm dẻo của Khang Hy, vì Đạt Lai vừa mới lập, tất cả những Lạt Ma khác trong chùa vẫn được ở lại, nhưng vẫn sắp xếp võ sĩ ở trong chùa. Mê cung trong chùa đường lối quanh co, sau đó Dân Đề lại sai thợ mộc lắp thêm cửa, khiến đường lối càng thêm phức tạp. Lăng Vị Phong bị nhốt trong một căn mật thất ở giữa mê cung.

Những sự tích anh hùng của Lăng Vị Phong đã khiến cho bọn võ sĩ phục lẫn. Trong số này có hai người đặc biệt gần gũi Lăng Vị Phong, một người tên gọi Châu Thanh, một người tên gọi Mã Phương. Châu Thanh là võ sĩ thế tập, tổ phụ của y là một trong những võ sĩ mà Nhiếp Chính vương Đa Nhĩ Cổn lôi kéo khi Thuận Trị mới nhập quan, sau đó vì làm cho Nhiếp Chính vương một chuyện bí mật, việc xong thì bị Nhiếp Chính vương giết chết diệt khẩu. Mã Phương là người Hồi lưu lạc giang hồ, bang chủ Thượng Vân Đình của Thiết Phiến bang khi gặp y ở Hồi Cương đã giới thiệu y cho Sở Chiêu Nam.

Lăng Vị Phong dò hỏi được lai lịch của Châu Thanh và Mã Phương. Không bao lâu sau thì đã kết tình bằng hữu với người hai. Đêm nay đến lượt Châu Thanh trực ban, Lăng Vị Phong lại kể về những sự tích trên giang hồ, Châu Thanh say sưa lắng nghe. Lăng Vị Phong cố ý nhắc đến tổ phụ của y, chàng chợt nói: “Trong võ lâm lấy đạo nghĩa làm đầu, thà hy sinh cho bằng hữu chứ không khi nào tàn sát lẫn nhau. Nếu y làm việc co hoàng đế, tuy có công danh lợi lộc nhưng sớm tối đều nguy hiểm, vừa sợ hoàng đế giết chết vừa sợ đồng bọn hãm hại. Kể cớ cỗi khó sống được trong cảnh ấy. Bậc anh hùng như bậc tổ phụ cuối cùng cũng chết oan”. Châu Thanh cũng nghe phong thanh của tổ phụ mình, nghe Lăng Vị Phong nói như thế thì giật mình, vội vàng nói: “Làm sao huynh biết? Tin tức của huynh có thật không?” Lăng Vị Phong nói ra câu chuyện ấy. Châu Thanh rơi nước mắt nói: “Tôi vẫn thường nghe phong thanh chuyện của tổ phụ tôi, có điều tôi từ nhỏ đã là vệ sĩ, xưa nay luôn tận trung với hoàng thượng, nay huynh đến tôi mới được mở mắt. Té ra trên giang hồ giữa người với người đối đãi chân thành như thế”. Nói xong thì muốn giúp Lăng Vị Phong bỏ chạy, Lăng Vị Phong vội vàng can ngăn, bảo y chờ đợi thời cơ.

Lại một đêm nữa đến phiên Mã Phương canh gác. Lăng Vị Phong lại nói về nỗi thống khổ của người Hồi, lại kể về những hành vi xấu xa của Thượng Vân

Đình, Nhân yêu Hách Phi Phụng. Mã Phương đỏ mặt, cảm thấy hổ thẹn, từ đó đã được Lăng Vị Phong thu làm tâm phúc.

Sở Chiêu Nam nhốt Lăng Vị Phong ở mật thất trong mê cung, thường buộc chàng đưa ra quyền kinh kiếm quyết, đến khi biết quyền kinh kiếm quyết không còn trên người chàng, lại bảo chàng viết lại. Lăng Vị Phong không chịu bởi vậy dần dần y mới muốn giết chàng.

Nhưng khi Sở Chiêu Nam quyết định giết Lăng Vị Phong thì một toán nhân mã đã vượt thảo nguyên, đi vào Tây Tạng, âm thầm tiến vào Đa Sa, tìm thời cơ cứu Lăng Vị Phong.

Ngày thứ bảy sau khi Quế Trọng Minh và Dịch Lan Châu học xong kiếm pháp, Mạo Hoàn Liên và Phó Thanh Chủ trở về. Nghe tin Lăng Vị Phong vẫn còn sống, ai nấy đều rất vui mừng. Lại nghe nói Lăng Vị Phong bị nhốt trong chùa Bồ Đạt Lạp, bị canh giữ rất nghiêm ngặt, ai nấy đều lo lắng, e rằng còn khó khăn hơn cả việc cướp thiên lao lúc đầu. Dịch Lan Châu nói: “Dù nguy hiểm thế nào, chúng ta cũng phải đi cứu”. Tù trưởng Hô Khắc Tề nói: “Điều đó đương nhiên, Lăng đại hiệp là ân nhân của tộc chúng tôi. Vì ngài, chúng tôi dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ. Có điều cũng phải tính một kế sách ổn thỏa nhất, chỉ vài người đi, e rằng chẳng ích gì”. Phó Thanh Chủ vuốt râu nói: “Vậy thì phiền ngài hãy chọn ba trăm tử sĩ đi với chúng tôi”. Lưu Úc Phương nói: “Người đông dễ bị phát giác, chúng ta làm sao xông qua đại quân ở ranh giới Tây Tạng?” Phó Thanh Chủ nói: “Nếu trong vòng mười ngày mà đến được ranh giới Tây Tạng thì cũng sẽ có cách vượt qua. Muộn hơn thì ta không đảm bảo”. Mọi người vội vàng hỏi nguyên cớ, Phó Thanh Chủ cười nói: “Ta đã đoán được sẽ có chuyện hôm nay nên đã ra tay!” té ra ngày ấy Khang Hy bảo Phó Thanh Chủ chữa bệnh cho một bồi lạc, ông ta vừa ra tay thì người ấy khỏe hẳn. Khang Hy rất vui mừng, bảo ông ta viết lại đơn thuốc. Phó Thanh Chủ không những viết lại đơn thuốc mà còn hái vài vị thuốc nghiền thành hàng trăm túi bột phấn, để lại cho những binh tốt ở biên cương. Đơn thuốc trị bệnh co rút này không phải là giả, nhưng trong lúc nghiền thuốc, Phó Thanh Chủ đã cho thêm một loại thuốc rất lợi hại, sau khi thoa vào chẳng hề có điều gì khác lạ, vả lại người bệnh còn cảm thấy rất dễ chịu, nhưng sau vài ngày thì bệnh sẽ tái phát mà lại còn nặng hơn trước. Phó Thanh Chủ tính toán ngày tháng, đoán rằng trong vòng mười ngày mình sẽ đến được ranh giới Tây Tạng, mà lúc đó bệnh của đám binh tốt sẽ phát tác.

Lại nói sau khi Mạo Hoàn Liên ra đi, Nạp Lan Dung Nhược đang ngồi thẩn thờ, một ngày chợt nghe bên ngoài trại có tiếng trống trận, Khang Hy tức giận bước vào nói: “Dung Nhược, hai cha con ngày hôm trước đều là gian tế!” Nạp Lan

Dung Nhược giật nảy người: “Sao lại như thế?” Khang Hy nói; “Lúc nãy chỉ huy ở tiền tuyến về báo rằng, có một đám mã tặc đã xông qua phòng tuyến, đi vòng qua thảo nguyên, bọn họ xua hàng ngàn binh tốt ra truy bắt, không ngờ gần hết số binh tốt đều bị phát bệnh mà còn nặng hơn trước. Sau một hồi khổ chiến hàng ngàn binh tốt không chặn nổi, bởi vậy mới sai người về đây báo”. Nạp Lan Dung Nhược kêu ối chao một tiếng, lo lắng nói: “Vi thần đáng tội chết đã để cho gian tế lén vào, xin hoàng thượng xử phạt”. Khang Hy nói: “Không biết không có tội, ta cũng không trách khanh, sau lần này khanh hãy bớt qua lại với những kẻ lai lịch không rõ ràng”. Nạp Lan Dung Nhược luôn miệng vâng dạ. Khang Hy lại cười đắc ý nói: “May mà thần sách doanh của ta không dùng thuốc của người ấy. Nay phải đi chắc là một đám mã tặc chẳng chống đỡ nổi thần sách doanh. Ta phải xem bọn mã tặc này có phải ăn tim hùm gan gấu hay không mà to gan đến thế!” Nạp Lan Dung Nhược nghe thế thì âm thầm thất kinh. Thần sách doanh là quân tinh nhuệ trong cấm vệ quân, do hoàng thượng đích thân suất lĩnh, Nạp Lan Dung Nhược đảo mắt hỏi: “Thần sách doanh mà ra tay bắt mã tặc chắc là sẽ được. Không biết chúng ta có thể đi xem hay không?” Khang Hy đang hứng chí, luôn miệng khen phải, thế là cùng Nạp Lan Dung Nhược phóng ngựa ra ngoài.

Thần sách doanh người mạnh ngựa khỏe, từ đại doanh đến tiền tuyến hơn mười dặm mà đi chỉ có nửa canh giờ. Phó Thanh Chủ đang phá vòng vây, thần sách doanh đã dồn lên tản ra xung quanh tựa như giăng một màn lưới rộng ở thảo nguyên rồi từ từ siết chặt vào giữa. Khang Hy và Nạp Lan Dung Nhược chạy tới, chỉ nghe tiếng quát tháo âm trời, đao quang kiếm ảnh, cuộc chiến rất kịch liệt.

Khang Hy và Nạp Lan Dung Nhược phóng ngựa lên đồi, Khang Hy biến sắc nói: “Đây không phải là bọn mã tặc bình thường!” người trong thần sách doanh ai nấy đều là những kẻ võ công thâm hậu, tuy bao vây chặt kẻ địch, nhưng mã tặc xông đến đâu thì đều tan tác, chỉ trong chốc lát Khang Hy đã chính mắt thấy vài tên thống lĩnh chết dưới đao kiếm. Nhìn lại một hồi, Khang Hy kêu ô một tiếng, chỉ ra phía trước nói: “Khanh xem, chính là lão già ấy!”.

Nạp Lan Dung Nhược nhìn theo hướng tay của Khang Hy, thấy Phó Thanh Chủ thúc ngựa chạy phía trước, cây trường kiếm trong tay múa tít, chỉ trong chớp mắt đã giết được mấy người. Chàng cũng nhìn thấy Mạo Hoàn Liên đang ở trong đám loạn quân. Nạp Lan Dung Nhược thầm nhủ: “Họ tuy là cao thủ võ lâm, nhưng ít chẳng thắng được nhiều, nếu cứ mãi như thế chắc chắn sẽ không cầm cự nổi”. Chàng nhíu mày nói với Khang Hy: “Ả thiếu nữ ấy té ra là một mã tặc”. Lúc này Khang Hy cũng nhìn thấy Mạo Hoàn Liên, đang định lên tiếng thì Nạp Lan Dung Nhược chợt phóng ngựa ra, quát lớn: “Tức thật! Không bắt được tên tặc tử, thế

không làm người!” Khang Hy vội kêu: “Đừng mạo hiểm, mau quay lại!” Nạp Lan Dung Nhược đã thúc ngựa phóng vào trong trận.

Lính thần sách doanh thấy Nạp Lan công tử xông ngựa tới thì ai nấy đều ngạc nhiên, Trương Hoa Chiêu bên cạnh Dịch Lan Châu, đang đánh nhau đến tối tăm mặt mũi, chàng ta đâm một kiếm về phía Nạp Lan Dung Nhược, Nạp Lan Dung Nhược cố gạt lên, suýt nữa đã rơi xuống ngựa. Dịch Lan Châu đẩy Trương Hoa Chiêu qua một bên, Trương Hoa Chiêu mới nhìn rõ là Nạp Lan Dung Nhược, kêu ối chao một tiếng. Mạo Hoàn Liên phóng ngựa tới, Nạp Lan giơ đao chém xuống, Mạo Hoàn Liên nhẹ nhàng né tránh, Nạp Lan Dung Nhược khẽ nói: “Mau bắt ta”. Rồi chém một đao về phía Mạo Hoàn Liên, Quế Trọng Minh gầm lớn một tiếng, Mạo Hoàn Liên tóm cổ tay Nạp Lan Dung Nhược kéo tới, trừng mắt nhìn Quế Trọng Minh: “Chàng ngốc mau lui xuống”. Quế Trọng Minh nhận ra đó là Nạp Lan Dung Nhược, kêu lên: “Hừ! Chúng ta đều tưởng y là người tốt, té ra y cũng bán mạng cho tên hoàng đế ấy!” Mạo Hoàn Liên khẽ nói: “Mau gọi Phó bá bá đến đây!”.

Lính thần sách doanh thấy Nạp Lan công tử đã bị kẻ địch bắt sống thì kinh hoảng, vội vàng chạy tới cứu. Dịch Lan Châu vung thanh đoản kiếm chém ngã được mấy tên, Phó Thanh Chủ đã chạy gấp tới, chụp lấy Nạp Lan Dung Nhược, giơ trường kiếm lên cổ của chàng, gằn giọng quát bảo bọn lính: “Ngừng tay, nếu không ta giết người này!” lúc này Trương Thừa Bân cũng phóng ngựa tới, cao giọng nói: “Có gì hãy thông thả. Đừng động thủ!” Phó Thanh Chủ nhướng mày cười rằng: “Trương phó thống lĩnh, vẫn khỏe chứ?” Trương Thừa Bân ngạc nhiên, Phó Thanh Chủ đã nói: “Chúng ta đã gặp gỡ tại Võ gia trang dưới núi Ngũ Đài, Phó thống lĩnh có còn nhớ không? Lão hủ chính là Phó Thanh Chủ đây!” Trương Thừa Bân vừa nhìn lại, nhận ra ông ta, thế rồi mới cung tay nói: “Phó lão tiên sinh có gì chỉ giáo?” Phó Thanh Chủ giơ ngón tay cái lên khen: “Trương đại nhân quả nhiên là người lặn lội giang hồ, chúng tôi không cần gì nhiều, chỉ phiền Nạp Lan công tử đưa chúng tôi đi một trăm dặm đường!” Trương Thừa Bân nói: “Việc này tôi không dám làm chủ, xin các vị hãy đợi một lát”. Thế là bước về nói lại với Khang Hy. Khang Hy nhíu mày nói: “Bảo y thả Dung Nhược ra, chúng ta sẽ để cho y đi!” Thừa Bân quay ngựa lại báo, Phó Thanh Chủ cười lạnh nói: “Giả sử, Trương đại nhân có thể làm chủ, thì chúng tôi trao người mượn đường. Có điều lần này Hoàng đế làm chủ, xin thứ tôi nói thẳng, chúng tôi không tin hoàng đế!” Trương Thừa Bân không giám trả lời, quay trở lại báo với Hoàng đế. Khang Hy nghiêng răng kèn kẹt, chẳng còn biết làm thế nào, một lát sau nói: “Cũng được, coi như bọn chúng may mắn. Nếu chúng kéo Dung Nhược ra hơn hai trăm dặm mà không thả thì thế nào?” Trương Thừa Bân khẩu đầu bấm báo: “Lão già ấy là Phó

Thanh Chủ...” Khang Hy hừ một tiếng, cướp lời: “Ồ, Phó Thanh Chủ? Ta biết! nhưng như đầu cũng như thế!” Trương Thừa Bân nói: “Lão có khả năng thay đổi dung mạo”. Khang Hy lại mắng: “Người cứ ấp úng mãi gì thế?” Trương Thừa Bân nói: “người này rất có tên tuổi trên giang hồ, nói một là một, hai là hai. Chắc y không nuốt lời!” Khang Hy mặt biến sắc, hừ một tiếng, thầm nhủ: “Bọn chúng không tin ta, người lại tin bọn chúng!” Trương Thừa Bân phủ phục ở dưới đất, không thấy Khang Hy đổi sắc, lại bẩm rằng: “Nô tài nguyện đi theo công tử, hộ tống ngài trở về”. Khang Hy chỉ đành chấp nhận, bảo y lựa chọn thêm bốn tên thị vệ đi cùng, Phó Thanh Chủ cũng đồng ý. Sau lần này, Khang Hy rất bực mình bởi vậy mới tìm cách giết Trương Thừa Bân. Đó là chuyện sau này.

Thế rồi Trương Thừa Bân và bốn tên vệ sĩ theo Nạp Lan Dung Nhược làm con tin. Có điều bọn họ bị ngăn ở phía sau, Nạp Lan Dung Nhược đi cùng bọn Mạo Hoàn Liên, Phó Thanh Chủ ở phía trước. Nhưng hai ngày thì được hai trăm dặm đường, Nạp Lan Dung Nhược buồn bã nói: “Đưa người ngàn dặm cuối cùng cũng chia tay. Tôi và các vị đều biết lòng nhau mong đôi bên phải cẩn thận”. Phó Thanh Chủ và ba người xuống ngựa, bày tiệc ở giữa đường đưa tiễn Nạp Lan Dung Nhược trở về. Từ ngày Mạo Hoàn Liên trở về, Quế Trọng Minh chưa biểu diễn chiến thuật cho nàng xem, lúc này nàng mới tháo cây Đàng giao kiếm cười nói Nạp Lan Dung Nhược: “Tôi sẽ múa vài kiếm giúp vui cho công tử”. Thế rồi vung kiếm, di chuyển Đạt Ma kiếm pháp!”.

Quần hùng đều tấm tắc khen hay! Giữa lúc ấy có ba thớt ngựa đột nhiên đứng sững lại, trên lưng ngựa có một quý phụ trung niên và một ông già hơn năm mươi tuổi râu xồm, một đạo sĩ râu tóc bạc phơ. Cả ba người có vẻ đều có võ công cao cường, xách định lên tiếng, ba người ấy thì một hồi đột nhiên nháy mắt, đạo sĩ và ông già xông về phía Quế Trọng Minh, thiếu phụ trung niên người đâm một kiếm vào Nạp Lan Dung Nhược.

Phó Thanh Chủ vén tay áo phải dùng tuyệt chiêu Lưu vân phi tụ cuộn vào cổ tay của kẻ địch, chưởng phải vỗ vù một tiếng đánh ra dưới ống tay áo, thiếu phụ lộn người lên không, lướt qua sau lưng Phó Thanh Chủ, đâm một kiếm. Chỉ trong chớp mắt Phó Thanh Chủ đã rút cây kiếm thép ra, trở tay đánh lại một kiếm, ghim thanh kiếm của kẻ địch xuống kéo ra một bên, thiếu phụ thừa thế đẩy về phía trước, chém kiếm xuống hạ bàn. Phó Thanh Chủ thầm kinh ngạc, rút kiếm về đấu với bà ta một hồi. Thiếu phụ kêu ô một tiếng: “Người là cao thủ của Vô Cực phái, sao đi chung với bọn hạ lưu thế này!” Phó Thanh Chủ liên tục phá ba chiêu kiếm, mỉm cười nói: “Người là cao thủ phái Võ Đang, sao lại vô lễ như thế?” thiếu phụ tức giận nói: “Người ăn mặc theo kiểu người Hán mà bảo vệ cho bọn

Thất tử, biết hổ thẹn hay không?” chỉ trong chớp mắt lại đâm thêm mấy nhát kiếm nữa. Lúc này Trọng Minh cũng quần thảo với hai người kia. Đạo sĩ tóc bạc công lực thâm hậu, Thế Trọng Minh chém kiếm tới, cảm thấy một luồng nội lực phản công trở lại, ông già râu xồm kiếm pháp cực kỳ tinh diệu. Quế Trọng Minh nhờ có Đạt Ma kiếm pháp và cây kiếm Đằng giao mới có thể đánh ngang hàng. Hai người này vai vế rất cao, mà không hạ nổi một tên tiểu tử hậu sinh, thì vừa kinh vừa giận, thế là hai bên xông tới từ hai bên cánh, Quế Trọng Minh cảm thấy công lực của hai người hình như chẳng kém gì Tề Chân Quân, đấu một hồi thì trán đã toát mồ hôi.

Dịch Lan Châu thấy kẻ địch võ công cao cường, Phó Thanh Chủ một chống một vẫn kiếm được một thế thượng phong. Quế Trọng Minh một chống hai thì đã nao núng, thế là nàng vung cây đoản kiếm đâm về phía đạo sĩ. Đạo sĩ quét tròn thanh trường kiếm mà không chạm được vào kiếm của nàng. Kiếm khi của Dịch Lan Châu dồn ra không ngọt như nước trường giang. Đánh được khoảng năm mươi chiêu, đạo sĩ buộc phải tháo lui ra sau. Dịch Lan Châu đang định truy kích, đạo sĩ giơ ngang kiếm chặn lại, vận nội lực đẩy Dịch Lan Châu lùi hai bước, cao giọng nói: “Nha đầu là người thế nào của Bạch Phát ma nữ?”.

Phó Thanh Chủ phát ống tay áo, đẩy thiếu phụ lùi hai bước, trả lời: “Chắc ba vị là cao thủ của phái Võ Đang! Xin hỏi các vị xưng hô thế nào với Trác đại hiệp?” đạo sĩ thấy Phó Thanh Chủ có công lực như thế thì không dám coi thường, cung tay nói: “Trác đại hiệp là sư huynh của chúng tôi, xin hỏi đại danh của tôn giá?” Phó Thanh Chủ báo tên họ, ba người đều thất kinh, đó rằng là vì ông ta là bậc tôn sư tiếng tăm lẫy lừng mà lại ngồi uống rượu với người Mãn Châu. Phó Thanh Chủ chỉ Dịch Thanh Lâu nói: “Đây là đệ tử tái truyền của Hối Minh tiên sư, là con nuôi của nữ anh hùng Phi Hồng Côn, nên cũng học được chân truyền kiếm pháp độc môn của Bạch Phát ma nữ”. Đạo sĩ nói: “Chả trách nào kiếm pháp lại lợi hại đến thế, tôi có duyên gặp mặt một lần với Hứa Minh tiên sư, hôm nay thấy kiếm pháp của ông ta coi như cũng mở được tầm mắt”.

Ba người này đến từ Hồ Bắc. Đạo sĩ cho gọi Huyền Chân, là đệ tử của Hoàng Diệp đạo nhân, tức là sư thúc của Trác Nhất Hàng, hiện là chưởng môn của phái Võ Đang, thiếu phụ xinh đẹp tên gọi Hà Lục Hoa, một sư thúc của Trác Nhất Hàng là Bạch Thạch đạo nhân khi chưa xuất gia đã sinh ra bà ta, ông già tuổi hơn năm mươi là chồng bà ta, năm nay bà ta đã gần năm mươi tuổi, vì biết thuật trụ nhan nên vẫn còn xinh đẹp trẻ trung. Mấy mươi năm trước Trác Nhất Hàng là chưởng môn của phái Võ Đang, tuổi tác cũng trạc với các sư thúc, lớn hơn các sư đệ nhiều. Từ sau khi Trác Nhất Hàng bỏ chức chưởng môn ẩn cư ở

Thiên Sơn, môn hạ Võ Đang đã nhiều lần muốn đón ông trở về, hai mươi năm trước, khi Dương Vân Thông vẫn còn ở Hồi Cương, Hà Lục Hoa một mình lên Thiên Sơn tìm Trác Nhất Hàng, với lại cũng vì thế mà hiểu lầm Bạch Phát ma nữ nhiều hơn.

Trác Nhất Hàng chết không bao lâu, môn hạ phái Võ Đang mới biết. Sau đó lại nghe các Lạt ma tây tạng đồn rằng, Đạt Ma bí kiếp đã xuất hiện trên giang hồ. Đạt Ma bí kiếp là bảo điển trấn sơn của phái Võ Đang, phần là môn hạ của phái Võ Đang đều phải đi tìm. Bởi vậy chưởng môn nhân Huyền Chân mới đích thân dắt sư đệ và sư muội đến Tây Tạng, đành rằng sau khi tìm được tung tích của Đạt Ma bí kiếp, sẽ lên Thiên Sơn đưa hài cốt Trấn Hàn về an táng, không ngờ đến Tây Tạng không bao lâu thì quân Thanh đánh vào, chùa Bồ Đạt Lạc cũng bị vận dè cướp mất. Ba người không biết biên cương đã bị phong tỏa, rầu rĩ trở về miền nam, nào ngờ vô tình giữa đường lại gặp Quế Trọng Minh múa kiếm, họ nhận ra năm mươi sáu chiêu thức, đó chính là Đạt Ma kiếm pháp mà viễn tổ của phái Võ Đang truyền lại theo trí nhớ, lại thấy Nạp Lan Dung Nhược, vệ sĩ ngồi bên cạnh bởi vì thế không hỏi trắng đen đã lập tức ra tay. Mặt khác Huyền Chân cũng muốn thử uy lực của Đạt Ma kiếm pháp.

Hai bên đã nói với nhau rõ ràng, Huyền Chân biết Phó Thanh Chủ là tôn sư của một phái, xưa nay không nói dối. Tuy ông ta không chịu tiết lộ thân phận của Nạp Lan Dung Nhược nhưng cứ bảo vệ cho Nạp Lan Dung Nhược thì chắc chắn có lý lẽ, bởi vậy cũng không truy cứu. Nạp Lan Dung Nhược biết được ba người này sắp lên Thiên Sơn, mỉm cười nói: “Ở miền biên cương đại quân tập trung, phong tỏa kín đường. Kiếm pháp của đạo trưởng tuy cao, nhưng e rằng không dễ xông qua!” Huyền Chân sừng sộ nói: “Ba người bọn ta dù máu chảy trên cát vàng, ít nhất cũng phải giết vài trăm tên Hồ cẩu!” Trương Hồ Bản mặt biến sắc, Nạp Lan Dung Nhược không lấy đó làm giận, vẫn cười nói: “Lưỡng bại câu thương có ích gì? Nếu đạo trưởng không chê, tôi sẽ dẫn các người vượt qua. Các người cứ nhận là đạo sĩ du phương, chắc là không có chuyện gì”. Phó Thanh Chủ khẽ nói với Huyền Chân: “Tôi khuyên đạo huynh nên nhận lời hảo bằng hữu này!” Huyền Chân rất kinh ngạc, ông ta thấy Nạp Lan Dung Nhược mặt mày sáng sủa, khí độ phi phàm, bất giác giảm mấy phần địch ý, thế rồi mới chảnh nói gì nữa. Phó Thanh Chủ muốn cáo biệt, Huyền Chân định chỉ Quế Trọng Minh nói: “Xin mời vị tiểu ca này dừng lại một lát”. Quế Trọng Minh hỏi: “Cái gì? Tại sao muốn giữ tôi?” Mạo Hoàn Liên khẽ nói bên tai chàng: “Họ là sư thúc của huynh, đừng vô lễ!” Quế Trọng Minh chưng hửng, cảm thấy ái ngại vô cùng. Lúc này mới nhớ rằng mình đã học Đạt Ma bí kiếp, coi như cũng là đệ tử Võ Đang, thế rằng gọi một tiếng “sư thúc”. Huyền Chân ngạc nhiên nói: “Ngươi là đệ tử của quan môn của

Trác Nhất Hàng?” Quế Trọng Minh lắc đầu: “Không phải!” nói xong thì thấy không ổn, rồi lại gật đầu: “Cũng coi như là thế!” Huyền Chân nhú mày: “Sao lại nói thế?” Hàn Chí Bang nói: “Tân Long Tử căn dặn tôi thay Trác đại hiệp nhận y làm học trò!” Huyền Chân trừng mắt nhìn Hàn Chí Bang hỏi: “Người là ai? Có phải người là đệ tử của bốn môn không?” Hàn Chí Bang cũng lắc đầu, Mạo Hoàn Liên vội vàng giải thích, khó khăn lắm mới nói được rõ ràng, Huyền Chân rất không vui. Phái Võ Đang của y xưa nay coi trọng tôn ti, không ngờ vừa mới gặp mà hai sư thúc chẳng hạ nổi một sư đệ, còn Quế Trọng Minh thì không hề nhún nhường, tựa như chẳng hề thừa nhận y là sư thúc. Trước mặt bọn Phó Thanh Chủ, Huyền Chân không dám lên tiếng, chỉ hỏi rằng: “Có phải người còn có việc khác không?” Quế Trọng Minh nói: “Đương nhiên, nếu không cần gì mạo hiểm đến Tây Tạng?” Huyền Chân sầm mặt nói: “Vậy ta cho người thời gian một tháng, sau khi việc xong thì hãy đến ngọn Lạc Đà núi Thiên Sơn đem hài cốt của sư phụ người về an táng”. Quế Trọng Minh ngạc nhiên không đáp, Huyền Chân nói: “Ta tuy bất tài nắm giữ chức chủ môn Võ Đang, người là đệ tử bốn môn tuân theo qui cũ”. Phó Thanh Chủ vội giải vây cho Quế Trọng Minh: “Đây chỉ là hậu kẻ hậu bối mới xuất đạo, tuổi trẻ vô tri, đạo huynh là tôn trưởng bốn môn, không nên quá nghiêm khắc. Đến lúc đó tôi sẽ bảo y lên Thiên Sơn nghe đạo huynh dạy dỗ!” Quế Trọng Minh lúc này mới ngờ nghệch nói: “Sư thúc đừng quá khách sáo, giờ đây không kịp, sau này sư thúc hãy dạy dỗ”. Huyền Chân hừ một tiếng, rồi vung tay cáo biệt Phó Thanh Chủ.

Nạp Lan Dung Nhược quyến luyến chia tay Mạo Hoàn Liên, trước mặt mọi người chàng không thể biểu lộ nên cố giữ, chỉ thấy trong lòng bẽ bàng vô hạn.

Nạp Lan Dung Nhược cùng mọi người về đến nơi đón quân, vệ sĩ của hoàng đế ra đón Nạp Lan Dung Nhược trở về.

Bọn Huyền Chân lại tiếp tục đi hơn mười dặm nữa, đã vượt ra khỏi vòng tuyến của quân Thanh, chợt phía sau có tiếng vó ngựa, quay đầu lại nhìn thì thấy mười mấy phát ngựa đang phóng tới như bay. Huyền Chân cười lạnh, rút thanh kiếm cầm trên tay, tên vệ sĩ đi đầu quát: “Ác đạo dừng bước!” Huyền Chân trở tay đâm thêm một kiếm vừa nhanh vừa chuẩn khiến tên vệ sĩ ấy bị thương ở bả vai. Bọn vệ sĩ dồn lên, bao vây ba người, những kẻ này đều là cao thủ đại nội, thế nhưng làm sao địch nổi hạ họ? Một tốp sau đã có ba người ngã ngựa những kẻ còn lại ù té bỏ chạy. Huyền Chân hú dài một tiếng có vẻ rất đắc ý, vuốt râu nói: “Cứ để cho bọn chúng chạy!” nói vừa dứt lời chợt thấy bọn vệ sĩ ấy đã ngã ngựa. Huyền Chân thất kinh, khi thấy trong đám loạn thạch ven đường có một thiếu nữ áo đỏ và một thư sinh mặt trắng phóng vọt ra. Thiếu nữ áo đỏ cười khanh khách

không ngừng nói: “Vị đạo gia này kiếm pháp rất tuyệt diệu nhưng đáng tiếc vẫn chưa đủ!” Huyền Chân trợn mắt, lạnh lùng hỏi: “Nói như thế, chắc cô nương là một đại hành gia?” thiếu nữ áo đỏ cười không nói, lại chỉ bọn vệ sĩ nói: “Tôi đã giúp ông tiêu diệt bọn chúng, ông lại không cảm ơn một tiếng mà lại đòi khảo kiếm pháp của tôi!” Huyền Chân là chưởng môn của một phái, chưa bao giờ bị chọc giận như thế, thế là y vung kiếm lên lớn giọng nói: “Kiếm pháp của chúng tôi không giỏi, khiến cho kẻ địch lọt lưới, hổ thẹn vô cùng. Mong cô nương chỉ điểm cho, lão đạo sĩ này không biết tốt xấu, cũng muốn thỉnh giáo vài chiêu”. Thư sinh mặt trắng liếc nhìn thiếu nữ áo đỏ rất ngạc nhiên, thiếu nữ áo đỏ cười nói: “Huynh cứ mặt muội!” rồi quay sang Huyền Chân: “Xin thứ cho tiểu bối vô lễ”. Huyền Chân nói: “Phát chiêu đi!”

Ông ta không biết rằng, thiếu nữ áo đỏ này có ý thử chiêu. Té ra hai người họ là Lý Tư Vĩnh và Võ Quỳnh Giao. Từ sau khi bọn Phó Thanh Chủ lên đường đến Tây Tạng, Phi Hồng Cân ở Thổ Lỗ Phiên cũng biết được tin tức, rất lo lắng. Võ Quỳnh Giao thích nơi đông vui, nên xin sư tử dắt Lý Tư Vĩnh đến Hồi Cương. Chàng đã lăn lộn trên giang hồ, lại là một tướng tài, nên cũng muốn cùng Võ Quỳnh Giao đến tái ngoại độ thám tình hình. Hai người đi chẳng có chuyện gì xảy ra. Đến ngày hôm nay, Lý Tư Vĩnh thấy từ xa khói bốc lên, chiến mã hí vang, ngạc nhiên hỏi: “Biên cương chắc có đại quân phong tỏa phải làm thế nào đây?” Võ Quỳnh Giao nói: “Thảo nguyên rộng lớn, chưa chắc đạo quân có thể chiếm hết cả giải biên cương”. Lý Tư Vĩnh trầm ngâm một lúc, chợt thấy phía trước có hơn mười tên quân Thanh đuổi theo một đạo sĩ già, Lý Tư Vĩnh ngạc nhiên nói: “Không biết đạo sĩ này là nhân vật thế nào mà có thể vượt biên cương?” đến khi nhìn lại thì thấy một thiếu phụ xinh đẹp và một ông già cũng chống lại kẻ địch, hai người càng kinh ngạc hơn.

Nhìn một hồi, Võ Quỳnh Giao khẽ nói: “Muội biết lai lịch của ba người này”. Lý Tư Vĩnh nói: “Hai người họ chắc là cao thủ võ lâm!” Võ Quỳnh Giao cười nói: “Còn là tiền bối của phái Võ Đang. Lát nữa muội sẽ giúp họ một tay rồi trêu họ một phen”.

Lần này không phải Võ Quỳnh Giao cố ý đùa cợt, té ra Võ Quỳnh Giao theo Bạch Phát ma nữ được ba năm, biết sư phụ có ân oán với phái Võ Đang. Võ Quỳnh Giao rất lấy làm bất mãn cho sư phụ, nghĩ bụng sư phụ và Trác đại hiệp vốn có nhân duyên tốt chắc là bị chưởng môn của họ nhẩy ra can thiệp, đến nỗi sư phụ phải ở trong núi vò võ mấy mươi năm. Nên người khác cảm thấy tính tình Bạch Phát ma nữ quái dị, chỉ có Võ Quỳnh Giao và Phi Hồng Cân là hiểu được tâm tình của sư phụ mình.

Võ Quỳnh Giao và Lý Tư Vĩnh đứng xem đánh nhau, Lý Tư Vĩnh nói: “Kiếm pháp Võ Đang quả nhiên lợi hại”. Võ Quỳnh Giao cười nói: “Hay ở hai chữ nhanh và ổn, nhưng vẫn chưa đủ hiểm hóc!” quả nhiên đánh một hồi sau thì có năm tên vệ sĩ lọt lưới Võ Quỳnh Giao mỉm cười, nắm thêm một nắm cửu tinh định hình phi châm, đánh năm tên vệ sĩ rơi xuống ngựa.

Lại nói Huyền Chân bị Võ Quỳnh Giao nói khích nên đã mời nàng phát chiêu Võ Quỳnh Giao lắc đầu: “Xin mời!” rồi vai trái lắc một cái, Huyền Chân thích nàng đánh vào bên sườn phải của mình, thế là nửa thân trên lắc sang phải, kiếm phong chặn ra ngoài, nào ngờ chiêu ấy Võ Quỳnh Giao chỉ đánh hờ ra, tuy vai trái lắc nhưng không phát chiêu, đợi Huyền Chân đâm kiếm tới thì mới quát: “Đi!” rồi kiếm quyết chuông trái xĩa xéo lên phía trên, thân kiếm trên tay phải đánh một chiêu Bạch hạc lượng sí hất lên, đâm vào hạch môn Huyền Chân. Kiếm pháp của Bạch Phát ma nữ rất hiểm hóc, chiêu này kinh hiểm tuyệt luân, Huyền Chân không ngờ rằng một ả ma nữ mà đánh ra kiếm chiêu già giặn đến thế, may mà y kinh nghiệm phong phú nên lập tức xoay eo lướt qua một bên mới tránh được mũi kiếm của Võ Quỳnh Giao. Cây kiếm thép của Võ Quỳnh Giao múa ra ánh sáng lấp loáng, truy kích Huyền Chân. Huyền Chân bước chân vào phương vị bác quái, cây kiếm giữ kín môn hộ, Võ Quỳnh Giao đâm kiếm tới chỉ thấy có kinh phong dồn ngược trở ra. Võ Quỳnh Giao biết y công lực cao cường đã đến mức có thể dùng kiếm pháp thượng thừa hộ toàn thân, nên đâm soạt soạt ba kiếm liên tục toàn là những chiêu số tấn công. Chỉ cần Huyền Chân hơi lộ sơ hở thì sẽ lập tức máu rơi cát vàng! Vợ chồng Hà Lục Hoa thấy thế kinh tâm động phách, Võ Quỳnh Giao cũng thầm kêu khổ. Té ra kiếm pháp của nàng tuy hiểm hóc nhưng công lực thì không bằng Huyền Chân. Nếu cứ đánh mãi thì cuối cùng vẫn thua ông ta!

Hai người một công một thủ, toàn đánh ra những hiểm chiêu. Vợ chồng Hà Lục Hoa tuy biết Huyền Chân không đến nỗi bại nhưng cũng thầm thất kinh! Lúc này Huyền Chân đã thấy lai lịch của Võ Quỳnh Giao, ông ta rất tức giận, thầm nhủ: “Hừ, té ra là đệ tử của Bạch Phát ma nữ, chẳng trách nào cố ý khảo nghiệm ta”. Vì danh dự của bốn môn, ông ta quyết phải đánh bại cho được nàng. Nhưng kiếm pháp độc môn của Bạch Phát ma nữ hiểm hóc lạ thường. Huyền Chân nào dám khinh cử vọng động. Đấu được khoảng sáu mươi chiêu nữa, y vẫn không chiếm được tiện nghi. Huyền Chân tuy ý mình có công phu cao hơn nàng, cứ đánh mãi thì rốt cuộc cũng chiếm được thượng phong, nhưng đối phương tuổi còn trẻ, nhuệ khí cường thịnh, nếu muốn quyết thắng thua, không biết phải đánh cho đến lúc nào? Vả lại quân Thanh cách đây mười dặm, nếu bọn chúng đuổi tới thì chẳng phải lưỡng bại câu thương hay sao? Vì thế trong lòng thầm kêu khổ!

Vợ chồng Hà Lục Hoa cũng nghĩ như thế, nhưng Huyền Chân là chưởng môn, nếu y lọt xuống thế hạ phong, họ sẽ lập tức khuyên hai bên ngừng, thế nhưng làm thế sẽ mất mặt phái Võ Đang. Đang còn chần chừ, hai người đã đấu đến mức kịch liệt, Võ Quỳnh Giao đâm cả người lẫn kiếm vào eo của đối phương. Huyền Chân xoay chuôi kiếm lướt ngang người tựa như né tránh nhưng đột nhiên không lùi ra phía sau mà tiến tới phía trước quét tới một kiếm, quét lên hai kiếm: “Xem kiếm!” nào ngờ kiếm thuật của Võ Quỳnh Giao vừa nhanh vừa dữ, Huyền Chân chưa kịp xuất chiêu thì Võ Quỳnh Giao đã đột nhiên đâm tới, Huyền Chân quát “Xem kiếm” còn nằng thì quát: “Rơi kiếm”, ngay lúc này chỉ nghe tiếng kim khí Dao nhau, kiếm của hai người đều vụt khỏi tay!

Té ra Huyền Chân đã dồn mười thành lực lượng cho nhát kiếm này, nhưng kiếm chiêu của Võ Quỳnh Giao đã đến trước, Huyền Chân nếu không chịu buông kiếm thì cổ tay sẽ bị chặt đứt, Huyền Chân đánh liều vung thanh kiếm ra nhanh như mũi tên bay, Võ Quỳnh Giao gạt kiếm, không kìm nổi luồng kinh lực ấy, nên thanh kiếm cũng vụt khỏi tay, hai thanh kiếm bay lên không trung rồi rơi cắm xuống đất!

Hai chiêu này nhanh như điện xẹt, Hà Lục Hoa và Lý Tư Vĩnh đồng thời nhảy ra, Hà Lục Hoa kéo Huyền Chân, kêu: “Đại sư huynh ngừng tay!” Lý Tư Vĩnh cũng kéo Võ Quỳnh Giao: “Quỳnh muội ngừng tay!” Huyền Chân thở phà phò trợn mắt, chẳng nói lời nào. Hà Lục Hoa và Lý Tư Vĩnh đồng thời nói: “Hai người đã ngang sức nhau, không cần phải tỉ thí nữa!” Huyền Chân nhặt thanh kiếm, Lý Tư Vĩnh đã định khuyên Võ Quỳnh Giao bước lên xin lỗi, Huyền Chân đã nhảy lên chân ngựa và lớn giọng nói: “Bác anh hùng cân quắc, bản đạo khâm phục! Một tháng sau sẽ gặp nhau tại ngọn Lạc Đà núi Thiên Sơn!” Rồi không đợi Võ Quỳnh Giao trả lời đã thúc vào bụng ngựa, con ngựa hí dài tung vó vượt đi! Vợ chồng Hà Lục Hoa cũng nói lên tiếng: “Đắc tội” rồi chạy theo sư huynh.

Võ Quỳnh Giao nhặt thanh kiếm, cười nói: “Lão đạo sĩ này phách lối thật!” rồi kể lại nguồn cơn cho Lý Tư Vĩnh nghe, Lý Tư Vĩnh cũng cười nói: “Phái Võ Đang của họ tuy đắc tội sư phụ của muội, nhưng muội cũng quá nghịch ngợm!” Rồi chàng đưa mắt liếc nhìn, thấy xác của bọn vệ sĩ dưới đất thì xoa tay cười nói: “Huynh đã nghĩ ra kế thoát thân”. Thế là chàng lột áo mao của hai tên lính bảo Võ Quỳnh Giao cải trang thành nam tử rồi đi về phía biên cương.

Đó chính là: Anh hùng đại tụ hội, quyết chiến Đạt Ma cung.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o o o -